

HET EXISTENTIALISME

8 augustus 1962

Goedenavond vrienden,

Ik vind het prettig weer in uw midden te mogen zijn. Ik zou u er allereerst aan willen herinneren dat wij niet alwetend noch onfeilbaar zijn. Sommigen onder u hebben dit op ondergeschikte punten wel eens vast kunnen stellen. Het is werkelijk noodzakelijk dat wij allen zelf nadenken over de problemen van het leven. Wat het verdere verloop van deze avond betreft, u mag zo u wilt mij een onderwerp stellen, voor het eerste gedeelte, u kunt ook de keuze aan mij overlaten. Ik prefereer echter het eerste. Het gedeelte na de pauze zal door de spreker die dan aanwezig is worden bestemd om uw meer algemene vragen en dergelijke te beantwoorden of eventueel een onderwerp naar uw keuze te behandelen. Mag ik u nu vragen of u een onderwerp wilt stellen voor deze bijeenkomst?

Vraag: Existentialisme.

Spreker: Het existentialisme. Ja, daarover zal ik met genoeg trachten iets te zeggen.

Allereerst wil ik vaststellen dat onder de vlag "existentialisme" menig verschillende lading schuil gaat. Dit gaat van de stelling dat men levende, alleen maar het totale leven zo veel mogelijk moet genieten, tot de stelling dat het leven een doel heeft en dat dus niet het bestaan, dus de existentie zelf, maar slechts hetgeen erin bereikt wordt van belang is.

We kennen dan ook existentialisme, in de zin van Sartre, maar ook in de zin van het Katholicisme, van bepaalde groepen zoals Rozenkruisers, Maçons, en dergelijke.

Wanneer u mij vraagt over existentialisme te spreken, dan zal het u duidelijk zijn dat ik u niet wil vermoeien met alle histories en ontwikkelingen daaraan verbonden. Er bestaan daarover voldoende boekwerken en indien u dat interesseert kunt u zich daarmee, naar ik meen, voldoende informeren.

Er is echter een ander punt. Want ook wij zijn in zekere zin existentialisten. Ook voor ons is het bestaan belangrijk. De belangrijkheid van dat bestaan echter kunnen wij afleiden uit al hetgeen in dit bestaan bereikt wordt. Te zijn zonder meer is niet te leven. Bestaan waarin geen ervaring ligt, waarin geen voortdurend streven aanwezig is, is dood. Om een grote vreugde te kunnen ervaren, moet men strijden, moet men tegenslag kennen, om de intensiteit van het leven te bereiken die noodzakelijk is voor perfecte bewustwording dient men zich voortdurend ook vernieuwd in te stellen op de belangrijke waarden van het eigen bestaan.

Het is niet mogelijk om een lijn te trekken voor alle mensen. Wij kunnen niet zeggen er bestaat één wet die voor ieder geldt, zonder die wet zo algemeen te maken dat zij bijna kosmisch van betekenis, haar zin verliest voor eenieder. Evenmin kunnen wij elke kleinere wet terzijde schuiven, want er zijn heel veel mensen die aan wetten gebonden blijven. Of die wetten nu religieus zijn, of meer sociaal of economisch van aard zijn, maakt weinig uit. Elk van ons is gebonden aan zijn eigen wetten. Om waarlijk en prettig te bestaan zullen wij ons aan die wetten moeten houden, we zullen ons moeten voegen naar de voorschriften die als het ware in ons eigen wezen wortelen. Daarom zou ik het bestaan vanuit een geestelijk standpunt willen omschrijven als een zich voortdurend bewust zijn van de veranderingen buiten je, van de veranderingen in je eigen ik en een voortdurend intensifiëren van je eigen contact met al het levende opdat je het leven zelf mag ervaren en begrijpen. Hebt u bezwaar tegen deze formulering? Is er iemand die vindt dat het niet existentialistisch genoeg klinkt?

Goed. Nu zult u begrijpen dat als wij op deze manier het leven gaan gadeslaan, nu wij voortdurend trachten in dit leven als het ware nieuwe bereikingen, nieuwe mogelijkheden te vinden, wij zeer voorzichtig moeten zijn in de keuze van onze middelen. Er zijn mensen die zich existentialist noemen omdat zij elke beperking ter zijde willen stellen. Maar dit is dwaas. Je kunt misschien voor een kort ogenblik alle beperkingen terzijde stellen. Maar wanneer er geen achtergrond in is gelegen heeft het geen zin. Wanneer, bij wijze van spreken, zoals sommige zich existentialist noemende mensen alleen maar in verzet tegen de burgerij bijzondere kleding aanneemt, bijzondere zeden, een zeker parasiteren, neemt u mij niet kwalijk, op de maatschappij, dan kun je daarin nooit werkelijk bestaan. Het existentialisme heeft zich in de kunst geuit, en het vreemde is dat het in het begin een stelling had. Maar naarmate men meer

dogmatisch existentialist begon te worden, zelfs in de meest negatieve zin, verloor de kunstuiting veel van haar werkelijkheid en werd ze tot een mode, een mode die zinloos en dood is, en waarbij de kunstenaars en schilders elkaar onderling ophemelen, met abstracties rond zich werpend, zonder ooit hun werkelijke Ik te uiten. Een van de termen, waarschijnlijk geleend van slecht begrepen psychologen, en mensen die de psyche bestuderen, is libido. De mens heeft een libido zegt men en dat moet bevrijd worden. Je zou het ook anders kunnen zeggen: De mens heeft een ingeschapen gedragspatroon van meer dierlijke geaardheid. Dit patroon zegt de existentialist, moeten we grotendeels vrij laten want de mens die zichzelf verwijten maakt beperkt zijn eigen leven. Althans een zekere groep van existentialisten doet dit.

Ik stel daar echter tegenover: Wanneer ik werkelijk wil bestaan en ik kan geen enkele beperking accepteren, ik wil geen gebruik maken van de mogelijkheid om mijn eigen wezen aan te passen, aan wat ik in mijzelf voel als het juiste, heeft mijn leven geen zin, en is er geen sprake van een existentie in de zin van het woord waarin men het gebruikt, leven, maar slechts van een soort vegeteren. En daarom zou ik u graag een reeks van gedachten willen voorleggen die rechtstreeks met dit onderwerp in verband staan en gelijktijdig de beperkingen die de mens zichzelf oplegt misschien in een duidelijker daglicht stellen. Heb ik uw toestemming?

Op de eerste plaats, wanneer ik afga op datgene wat mij geleerd is en waarin ik niet volledig geloof, wanneer ik mij houd aan de regels buiten mij geldend, ofschoon ik ze voor mijzelf als nutteloos, onbetekenend of onaangenaam ervaar, verloochen ik mijzelf. Geen mens heeft het recht zichzelf zo te verloochenen dat het Ik teloor gaat. Ik kan slecht dit Ik onder zekere omstandigheden invoegen in een grotere eenheid. In die grotere eenheid beleeft het Ik zich ten volle omdat het zich één voelt met alle anderen. Dan kan een gemeenschap ontstaan, die ofschoon aan strenge en soms bijna absurde regels gebonden, toch een groot en bevredigend levensgeluk schenkt. Ook in een dergelijk leven zal een voortdurende strijd zijn. Maar op het ogenblik dat regels en gemeenschap ingaan tegen wat ik als juist aanvoel, hetgeen het Ik dus accepteert als de juiste weg van handelen, kan eenzelfde gemeenschap een wurgende band worden. Stel dus, de regels die ik aanvaard zijn altijd de regels die uit mijn wezen voortkomen en mij voeren tot datgene wat ik in mijzelf als goed of begeerlijk ervaar. Hoe ruimer en groter ik mijn doel hierbij stel, hoe zekerder het is dat mijn leven, zelf vol evaringen zijnde, mij voert tot een groter begrip van al wat bestaat. Als een algemene regel, maar de volgende schrede vloeit hier onmiddellijk uit voort.

Het is niet mijn taak voortdurend te vragen naar het waarom, want het waarom kan redelijk nimmer beantwoord worden en elk antwoord dat ik vind binnen mijn eigen wereld is onvolledig en onjuist. Ik kan slechts mij overgeven aan een innerlijke stimulans of kracht en wanneer ik dit juist en volledig doe, zonder mij zelf daarbij op de voorgrond te stellen, zal ik daaruit de juiste levenshouding vanzelf vinden. Elke wet die voor mij werkelijk geldt, wordt uit mijn innerlijk geboren en kan nooit buiten mij bestaan. Elke wet die ik voor mijzelf tot uitvoering breng en die een kern is van mijn leven, kan verschillen van alle andere wetten die in anderen bestaan. Mijn leven kan nimmer de maatstaf zijn waarmee ik anderen meet.

Hier ligt een begin, vrienden. Want hierdoor kom ik tot het persoonlijk leven, het individuele bestaan. Het individuele bestaan op zichzelf is nog niet genoeg. Wanneer we teruggrijpen naar onze bebaarde existentialisten, onze filosofische existentialisten en die vele anderen, dan valt ons op dat ze proberen hun eigen levenshouding te rationaliseren. Ze proberen de redenen te geven waarom ze anders willen zijn dan de anderen en dwingen elk willekeurig argument in de richting van hun eigen zienswijze. Hieruit volgt dat een dergelijk mens zichzelf tot het middelpunt van het Al verklaart. Op het ogenblik dat je dit doet sluit je je af van het werkelijke heelal. Iemand die ingewijd wil worden in een of andere kennis of wetenschap zal zijn leraar moeten aanvaarden. Daarnaast mag hij zelfstandig denken en werkzaam zijn en hij mag van uit zich, op grond van andere kennis, op grond van eigen inzichten, experimenteren. Dit is zijn volste recht. Zolang je echter zegt: "Mijn regels en mijn ervaringen gelden bovenal", kan er van een inwijding, geestelijk of anderszins, geen sprake zijn. Wanneer ieder vanuit zijn eigen standpunt en stellingen begint te leven en daarbij weigert kennis van anderen tijdelijk te aanvaarden, tot hij in staat is de waarde van die kennis te beoordelen, dan zal deze mens niets bereiken. Alleen zijn wij betrekkelijk machteloos, zelfs in ons begrip. Zo wij ons eigen leven kunnen vormen en op de juiste wijze kunnen voortzetten, zullen wij voor onszelf of de wereld geen geluk, geen vrede kunnen scheppen, en aan ons wezen geen werkelijke betekenis kunnen geven die verder reikt dan de wereld waarin wij bestaan. Kunt u dat volgen? Dan moet ik hier conclusies gaan trekken die niet erg existentialistisch klinken. En die het toch zijn.

Elk proces van leren, elk proces van inwijding dat niet alleen via een innerlijke weg en dus vanuit de kern van het eigen wezen geschiedt, vergt onderwerping aan een leraar, vergt een aanvaarden van diens stellingen, tot het ogenblik dat men zelf in staat is erover een oordeel te vellen.

Verder, zal men nimmer met een deel van zijn wezen iets kunnen doen en een ander deel gelijktijdig elders bezig houden. Men kan geen twee heren tegelijk dienen. Het leven is een ondeelbare factor. U kunt niet half hier leven en half elders. U kunt niet half geestelijk en half stoffelijk streven. Er moet sprake zijn van een eenheid. Dan is het noodzakelijk een discipline te vinden, een persoonlijke regel, een persoonlijk begrip, waarin alle stoffelijke en geestelijke waarden op een zo juist en zo harmonisch mogelijke wijze worden samengevoegd. Aanvaardbaar?

Vraag: Wat betreft geestelijke en stoffelijke betrachtingen, er werd ons gezegd dat we de juiste middenweg moesten bewandelen. We dachten dus dat we en geestelijk en stoffelijk konden streven dus.

Antwoord: Jazeker, dat werd door mij gezegd en niet uitgesproken. Maar wanneer uw geestelijk streven een ander is dan uw stoffelijk streven, is er geen mogelijkheid tot waar bestaan, tot ware bewustwording of inwijding. Slechts indien het geestelijk streven en het stoffelijk streven harmonisch zijn, zoals door mij zojuist gesteld, kan daaruit dus een eenheid van leven voortvloeien. En eerst in die eenheid is een werkelijke bewustwording mogelijk. Ik herinner u aan andere argumenten uit het verleden, waarbij we ondermeer hebben betoogd dat het geestelijke stoffelijk moet worden gemanifesteerd, dat alle geestelijke waarde tot uiting moet worden gebracht en op de proef worden gesteld, terwijl omgekeerd alle stoffelijke waarden een zekere geestelijke inhoud moeten bezitten. Waar dit niet het geval is zijn ze voor de bewustwording, voor de inwijding zonder betekenis en vaak gevaarlijk. Is uw vraag beantwoord.

Reactie: Jazeker

Vraag: In verband met wat u zegt over het aanvaarden van een Meester, u zegt dat elke existentialist zichzelf ziet als het ware, zodanig dat, dé existentialist als middelpunt van de belangstelling (spreker: van eigen belangstelling, ja...), is daar geen tegenspraak in uw betoog.... ?

Antwoord: Ik heb gesproken over een bepaalde soort van existentialisten. En ik heb getracht duidelijk te maken dat sommige vormen van existentialisme feitelijk nog het best worden uitgebeeld door "L'enfer, c'est l'autre" zoals dat beschreven werd ook door diezelfde Sartre. Ik weet niet of u zich dat stuk herinnert. Het zijn mensen die, alleen met zichzelf geconfronteerd en enkel belangstelling hebben voor zichzelf, gekweld worden door het feit dat ze nergens een bevestiging van zichzelf kunnen vinden. Daar komt het op neer. Of... "Maison clos", pardon. De gedachtegang dat er een strijdigheid is, is alleen in zoverre juist dat dus, zoals ik al beweerde, onder de naam existentialisme, veel verschillende levenshoudingen schuilgaan en veel in feite absoluut tegengestelde theorieën een rol spelen.

Om een voorbeeld te geven, sommige vormen van existentialisme ontkennen God als een reële waarde in het leven. Zij baseren zich op het zuiver materiële en willen dit zuiver materiële voort doen bestaan en zo intens mogelijk en zo veel mogelijk beleven. Daarnaast bestaan existentialismen, vormen dus van deze leer en opvatting, die juist zeggen, bijvoorbeeld in het Christelijke: Wanneer Jezus mijn bron van geloof, kracht en genade is, dan moet mijn gehele leven zijn gericht op een eenheid met die Jezus, want alleen in Jezus leef ik, mijn bestaan vloeit uit Hem voort, en slechts in uiting van datgene wat in Zijn wil en van uit Zijn leer voortvloeit, zal ik werkelijk kunnen bestaan. Let wel, ik tred in geen van de twee stellingen in, ik zeg niet dat ze van mij zijn, ik citeer. En wat is er meer tegengesteld of: de gedachte, jezelf uitleven zonder begrenzing, ofwel, het aanvaarden van een Meester, in dit geval Jezus, en dit is dus ook existentialisme, en vanuit die Kracht een leven opbouwen waardoor men werkelijk leeft, krachtens die Meester.

Deze tegenstelling, deze tegenspraak is dus niet de mijne, maar ze vloeit voort uit het verwarde existentialisme, dat zelfs in zijn filosofische stellingen en betogen, waarover u veel kunt lezen, voortdurende strijdigheden vertoont. Want het is een bestaansfilosofie. Maar een bestaansfilosofie die eenieder vanuit zijn eigen standpunt, zijn eigen wereldbeschouwing, zijn verlangen, tracht te verwerken. Is uw vraag beantwoord?

Dan kom ik tot een volgend punt. En nu spijt het me dat ik hier ten dele in herhalingen verval. Het ligt aan het onderwerp.

U kunt niet alleen bestaan. Als u hier helemaal alleen zou zijn, dan zou er geen enkele dienst voor u worden verricht. Er zou geen brood worden gebakken, er zou geen boer zijn die melk voor u maakt, graan voor u maakt, niemand die de elektrische centrale bedient, of wat er bij hoort, dan zou u, mijne vrienden, dat kunt u zich indenken, absoluut hulpeloos en eenzaam zijn. Uw eigen bekwaamheden, hoe groot die ook mogen zijn op een bepaald terrein, zijn niet voldoende om alles te vervangen. De grootste geleerde van de wereld, die helemaal alleen komt te staan, heeft niets aan zijn kennis en is door die kennis vaak zelfs gelimiteerd en hulpeloos bij het handhaven van zijn eigen bestaan. Kunt u dat accepteren? Hierop volgt dat een mens nimmer als eenling kan, mag handelen, denken of leven. Hij moet voortdurend begrip hebben voor de gemeenschap waartoe hij behoort en zich realiseren in hoeverre hij van die gemeenschap, in hoeverre die gemeenschap van hem, afhankelijk blijft. Eerst het besef van de relatie die bestaat tussen het Ik en de wereld, en in bredere zin tussen het Ik en de kosmos maakt het mogelijk een juist bestaan, juiste bewustwording en de juiste realisatie van het eigen wezen en de krachten erin, te bereiken. Dan volgt hieruit: Elke band die ik bewust kan leggen met voor mij harmonische waarden is belangrijk, maar even belangrijk is elk besef van banden die ik met of zonder mijn wens en wezen, alleen krachtens mijn bestaan, bezit met anderen. Het is daarbij niet belangrijk of die anderen leven in mijn eigen wereld of dat ze leven in een andere wereld of sfeer, of zij God heten, engel of demon. Het feit dat ze bestaan alleen, is voldoende om deze band voor mij belangrijk te maken. Kunt u dat volgen?

Dan is het geheel van het menselijk denken en het menselijk leven op te bouwen op de juiste vorm van bestaansbewust leven, op een erkennen van bindingen, en het juist ordenen daarvan. Wanneer een bepaalde binding u niet bevalt, dan kunt u die binding te niet doen, maar u zult de taak die normalerwijze door die ander werd verricht, zelf moeten verrichten. U zult bij wijze van spreken zelf uw brood moeten bakken. Of zelf moeten slachten. Ik denk dat u zich duizend keren zult bedenken voor u daartoe overgaat. U zou zelf uw groenten moeten verbouwen en ik denk niet dat u er veel voor zou voelen. En zo verder. U zou zelf een ganse sortering van artikelen in huis moeten hebben om niet naar te winkel te moeten gaan. Maar dat betekent dat uw sortering zo groot is dat u een groot deel van uw leven en bezit aan nutteloze inventarisatie en nutteloos inkopen eigenlijk te gronde zou gaan. Dus wij mogen in het leven slechts die banden verbreken en elimineren waarvan wij beseffen wat zij voor ons betekenen en gelijktijdig ons realiseren hoe wij zelf het zo ontstane tekort kunnen opvangen. Is dat duidelijk?

Dan is de erkenning van banden en de realisatie van wat zij voor ons persoonlijk inhouden zeer belangrijk om een juiste en harmonische levenshouding te vinden. Want er zullen heel veel punten zijn in het leven waar ik het niet mee eens ben. Ik kan mij verzetten tegen een "garde civil" omdat die man mij niet bevalt of dat zijn optreden voor mij schadelijk is. Maar wanneer ik mij realiseer dat ik gelijktijdig voor orde, voor een bepaalde veiligheid op die mens ben aangewezen, dan zal ik die mens moeten accepteren en dit betekent dat mijn eigen gedrag daardoor beïnvloed wordt. Duidelijk? Zo kan ik u duizend voorbeelden geven.

Maar, en hier komt nu het belangrijke, in mij zelf, - ik spreek nu in de ik-vorm als zijnde de meest eenvoudige, - in mij zelf bestaat wel degelijk een gevoel van wat ik wil, wat voor mij noodzakelijk is; ik heb ergens een honger, een innerlijke noodzaak waaraan ik niet ontkomen kan. Op het ogenblik dat ik deze honger en deze innerlijke noodzaak kan definiëren in haar juiste betekenis heb ik erkend welke band bestaat tussen mij en het Hogere. Want deze honger kan slechts voortkomen uit een erkend en aangevoeld tekort in mijzelf. Dientengevolge zal dit tekort slechts aangevuld kunnen worden uit de bron van deze kennis. Deze kennis ligt niet zuiver materieel, zij ligt in de geestelijke wereld. Aanvaardbaar?

Vraag: Hoe kan men bepalen welk tekort.... ?

Antwoord: Dat is heel eenvoudig. Ik wil er geen al te persoonlijke discussie van maken, maar wat verlangt u nu het meeste in uw leven?

Reactie: Ik denk dat alle mensen een soort zekerheid, geborgenheid, geluk, kalmte, vrede...

Antwoord: Deze dingen zijn tot op zekere hoogte van elkaar synoniem. Wanneer u vrede verlangt, dan bewijst u dat u geen vrede kent. Wanneer u geen vrede kent bewijst u daardoor dat u onevenwichtig bent. Dan zoekt u een evenwicht te vinden. Welke factoren zijn in uw leven de meest versturende? Wat is wat u het meest tot onrust, tot daden drijft? Wat is wat u het meest ongelukkig maakt? Realiseert u dit. En weet welke waarden in uw persoonlijkheid in de waag hangen. En dan weet u tevens waarom u streeft en denkt, als u streeft en denkt... . Dit is toch

begrijpelijk. Daarmee hebt u uw tekort als het ware omschreven. En dat is een tekort dat gevoeld wordt. Het is niet een hiaat in uw eigen persoonlijkheid, maar het is een tekort in de banden die u hebt met de rest van het Al. Begrijpelijk?

En daaruit volgt dan opnieuw dezelfde conclusie en tevens de voortzetting trouwens van het onderwerp: Op het ogenblik dat u in uzelf een grote onvrede hebt, en u kunt eraan op geen enkele wijze tegemoet komen, vanuit dus redelijk en stoffelijk besef, terwijl u in uzelf geen kracht kunt vinden om te compenseren, om te vervangen of toe te maken, zult u moeten zoeken in de richting van de hogere kracht of de hogere waarden. U kunt dit zoeken in het geloof, u kunt dit zoeken in het volgen van een bepaald systeem. Op het ogenblik dat een geloof, een systeem, kortom een voor u enigszins bovenredelijk element, de aanvulling betekent van uw innerlijke verstoring, kunt u het totaal van het leven, ongeacht zijn verschijnselen, verdragen.

Men vertelt wel eens dat een bepaalde heilige gegrilleerd werd boven een houtskoolvuurtje, en zich met een vriendelijke glimlach tot zijn beulen wendde en verklaarde "deze kant is gaar, draai me eens om". Dit is natuurlijk een spotternij, maar er ligt ergens waarheid in. Wanneer de wereld mij kwelt, dan kan die kwelling voor mij, doordat ik die innerlijke zekerheid, die compensatie bezit van eigen onvolkomenheid vanuit hoger gebied, niet alleen deze kwelling verdragen, maar wat meer is, ik zal zelfs in staat zijn mijn kwelgeesten te helpen om hun taak tenminste goed te vervullen. Dit klinkt absoluut onredelijk vanuit menselijk standpunt, maar pas wanneer ik de geesteskracht heb om alles te aanvaarden, zonder voorbehoud, kan ik zeggen: "Ik heb vrede, ik ben evenwichtig". Dan kan nog een kort ogenblik dit evenwicht verstoord zijn, maar dit is betrekkelijk onbelangrijk.

Mijn conclusie: Elke mens zou in compensatie van zijn eigen onvolkomenheden die door de wereld niet kunnen aangevuld worden, binnen de huidige maatschappij, moeten zoeken in een andere wereld of sfeer, in een hogere persoonlijkheid, zelfs indien die hogere persoonlijkheid, wereld of sfeer een illusie is, kan hij daaruit vrede winnen en kracht winnen. Het is beter evenwichtig te zijn met zelfs een irreële factor, die als tijdelijk compenserende factor optreedt, dan onevenwichtig voort te gaan. Kunt u dat volgen? Bent u het er mee eens? (Stilte). Ik had hier eigenlijk protest verwacht.

Wanneer ik dus voor mijzelf zekerheid zoek kan ik die alleen zoeken door alle verantwoordelijkheid van mijn eigen leven, bestaan en streven, die ik niet persoonlijk bewust kan dragen, over te geven aan een ander figuur, kracht of persoonlijkheid.

Wanneer ik dit stel, dan volgen hieruit voor het leven van de mens weer bepaalde lessen of regels. Ik heb u zo-even gewezen op de noodzaak van discipline, aanvaarding. We kunnen dit nu uitbreiden. Mijn onderwerping aan geestelijke krachten, al dan niet reëel, is voor mij de enige wijze om een voldoende innerlijk evenwicht te verwerven. Het verwerven van mijn innerlijke vrede, mijn innerlijke evenwicht maakt mijn bestaan echter volledig en afgerond. Geen juist leven en bestaan is mogelijk zonder een aanvaarden van een hogere waarde, een hogere idee, dat voor eigen onvolkomenheden als het ware een aanvulling vormt.

Dan moet ik mijzelf afvragen welke weg, welk idee voor mij het meest juiste is. Ik kan niet uitgaan van het standpunt dat de resultaten de juistheid van de weg moeten bewijzen. Dit is heel belangrijk. Ik kan zelfs uitgaan van het standpunt dat de innerlijke vrede die uit de weg voortkomt mij uiteindelijk tot het bereiken van resultaten in staat stelt. Wanneer ik stel dat ik geloven zal wanneer een mirakel gebeurt, gebeurt het wonder niet. Wanneer ik echter volledig geloof, zal het mirakel kunnen geschieden dat mijn geloof bevestigt. Is dit duidelijk?

Dit betekent dat de mens een deel van zijn eigen denken moet prijsgeven. Het is een betrekkelijk onbelangrijk deel want het is het theoretiserend deel. Tracht nimmer alle dingen te verklaren, tracht wel alle dingen te beleven. En verklaar datgene wat u volgens uw huidig bewustzijn redelijk verklaren kunt. Onderwerp u wat al het andere betreft aan de leiding, het geloof, dat u voor de aanvulling van uw wezen hebt aanvaard.

Hieruit vormt het bestaan als vanzelf een nieuwe kracht. U zult zeggen, maar wij zijn denkende wezens. Zeker, maar een groot gedeelte van het denken van de mens verwijdert hem van de werkelijkheid, en brengt hem niet tot die werkelijkheid. Ik kan u een aardig voorbeeld geven. Wanneer ik u zou zeggen: "Er gebeurt binnen een minuut een ongeluk", en het ongeluk gebeurt hier niet vlakbij, dan zegt u dat het niet gebeurde. Toch vindt het plaats. U echter zegt: "Ik wil dit meemaken" ook al realiseert u zich dat niet. "Ik wil dit zien zoals ik dit heb bestemd, zoals ik het voor mij opeis". Door deze conditie op te leggen maakt u de aanvaarding van de werkelijkheid zelfs onmogelijk. Hieruit volgt toch wel, dunkt mij, dat het gestelde niet alleen logisch is, maar zelfs noodzakelijk. Ik weet dat ik door mijn eigen denken aan alles mijn eigen interpretatie geef.

Mijn eigen interpretatie is echter niet de juiste, tenzij zij onmiddellijk voortvloeit uit bindingen die ik heb met eigen en andere werelden. Een belangrijk punt.

Hoe sterker ik mij gebonden acht aan bepaalde regels, hoe meer ik mijzelf verdiep in een bepaalde ideologie, hoe groter de mogelijkheid dat ik een tijdelijke vrede, een tijdelijke rust bereik. Eerst een mens die in zich zelf een zekere rust en vrede kent, zal blijmoedig kunnen leven. Voor hem gaat het totaal van het leven een betekenis krijgen, vanaf een regenbui, waar u er voldoende van hebt, tot de zonneschijn, die volgens uw inziens wel eens tekort schiet, vanaf een eenvoudig microscopisch klein wezen tot de enormste en grootste verschijnselen die het Al maar kent. Eerst wanneer je in jezelf rust en vrede kent, krijgen de dingen voor je bewustzijn hun juiste waarde. Zolang het eigen denken en eigen onrust als het ware eigen interpretatie en eigen eisen vooropstellen zal de kosmos zich niet in zijn eigen gedaante kunnen vertonen. Waarlijk en volledig bestaan is afhankelijk van aanvaarding, zelfdiscipline en het terzijde stellen van speculatieve gedachten op die punten waar men een aanvulling kan vinden door gezag, tot eerst alle redelijke punten volledig verwerkt en begrepen zijn. Aanvaardbaar?

Vrienden, zoals u hier samen komt, zoekt u ergens de oplossing van het grote geheim. U kunt die oplossing zoeken in de boodschap van de Geest, in het werken met magie, in de taal van de sterren, u kunt ze zoeken in het geloof, of in de boodschap van een dierbare overgegangene. Langs al die wegen zult u waarheid kunnen vinden, zolang u daar niet eerst uw eigen voorwaarden oplegt. Het ware bestaan en het ware leven kunnen eerst dan bewust gerealiseerd worden wanneer men slechts ten opzichte van zichzelf voorwaarden en regels stelt, maar dit nimmer doet ten opzichte van verschijnselen en wetten die elders bestaan of ten opzichte van de banden die het Ik met het leven, met de kosmos verbinden.

Wanneer ik zacht ben, zachtmoedig en lief voor mijzelf, er zijn en hele hoop mensen hoor die dit doen,.... ik zal een klein voorbeeld geven, misschien maakt dit het wat duidelijker, er zijn mensen die zeggen: "Man, dat bier, dat is slecht voor je..., je moet niet zo veel bier drinken, daar gaat je gezondheid aan te gronde", maar als ze een half uur hebben gepraat, dan zeggen ze "Patron, ik heb dorst, geef mij eens een Dort, of een Pils, een Trappist". Kijk, dit zijn nou de mensen die heerlijk alles verkondigen maar die het zelf niet leven, er niet aan doen. En heel veel mensen zijn in hun leven precies hetzelfde. Zij stellen aan anderen eisen die zijzelf niet kunnen vervullen. Daardoor vervalsen ze hun beeld van de wereld, want als deze persoon niet in staat is om alle bier terzijde te schuiven, dan moet het ergens goed zijn, dan moet hij dat goede toekennen aan dat zelfde bier voor iedereen. Dit is hetzelfde in opvoedkunde. Ik weet niet of u het wel eens hebt meegemaakt, als mensen onder elkaar spreken over kinderen en zeggen, ja, je moet ze niet zo verwennen, heus, je moet ze werkelijk eventjes stevig vastpakken en zeggen: "denk erom, dat gaat niet" en als ze nu huilen of schreeuwen of niet, trek je daar niets van aan. Het is noodzakelijk dat ze discipline leren kennen. Waarop ze dan naar huis gaan en hun kinderen voor de vijfde maal, ondanks dreigende maagpijn, vijf of tien frank geven voor een glace, een ijsje....

Kijk, wanneer u overtuigd bent dat iets nodig is, dan moet u het doen, niet alleen aan anderen opleggen, want wanneer u dit tegen anderen zegt hebt u het gevoel dat u zelf zo bent. U verwacht dus dat de wereld u anders zal waarderen dan u kunt zijn. Uw eigen leven is een vervalsing, erger nog dan vals bankpapier, want die wereld is niet verbonden met de schijnwereld die u hebt opgebouwd, maar met uw werkelijke wezen. U kunt die reacties niet verwerken, u zult steeds meer banden terzijde leggen, maar daardoor steeds meer zelf moeten doen. Is daar commentaar?

Dus, we hebben gezegd, waarheid, consequent zijn. Moeten we nog een stap verder gaan?

Die waarheid in het consequent zijn moet ik toepassen op alle dingen waar ik beheersing heb. Al wat door mij niet beheerst kan worden dien ik te aanvaarden, en aanvaarding heeft pas zin, en bevordert pas de werkelijke zin van leven en bestaan, wanneer zij niet een verzet met zich brengt. Dat is lastig hoor. Nu u dadelijk naar buiten gaat en het klettert, ..., het regent, het water dat naar beneden stort, dan kunt u zeggen, "dat moet ik aanvaarden", en u kunt zich daaraan aanpassen. U kunt ook gaan mopperen. Past u zich echter zo goed mogelijk aan en zegt u, ik kan er niets aan veranderen, dan blijft er kracht over om het aangename van het leven, het goede van het leven toch weer te vinden, te aanvaarden. Doet u het niet, dan zal uw betrekkelijk nutteloze kritiek tegen dit al te vochtig hemelgebeuren u zeker in een staat brengen waardoor uw contacten met anderen daaronder lijden en dit zijn de contacten die u bewust zou kunnen beheersen en vormen, maar die u niet de juiste nadruk geeft. Zijn we er nog steeds bij allemaal, ja?

Reactie: Dit laatste heb ik niet helemaal begrepen.

Antwoord: Dan zal ik het nog een keer zeggen. Iets eenvoudiger. Hebt u al eens meegemaakt dat u zich ergert aan iets waaraan u echt niets kunt doen? Dat buiten uw beheersing ligt, ja? Laten we zeggen, u vindt op de weg een opstopping, u hebt het niet kunnen weten, u kunt er niets aan doen, u heeft een vertraging. Zegt u nu: "Ik kan er niets aan doen, dus dat moet ik maar accepteren, en wat er uit voortkomt, daar kan ik ook niets aan doen, dat zal ik ook maar accepteren", dan kunt u de tijd van het wachten misschien aangenaam besteden, of althans nuttig. Wanneer u zich echter, laat ons zeggen, bij een vertraging in het wegverkeer, ik neem nu een ander voorbeeld, een kwartier lang hebt zitten opwinden, en u komt thuis, of op uw kantoor, in uw bureel, in uw fabriek misschien, dan zult u daar, tegen iedereen die een normale band met u heeft, kregelig zijn, u wijst mensen van u af, uw secretaresse die u eigenlijk wilde waar-schuwen, vindt dat u het nu maar zelf maar moet uitzoeken, ze doet alleen het hoogst-noodzakelijke. De werkmans, die eigenlijk best in stemming was en door had willen werken om u te helpen op tijd een bepaalde bestelling af te leveren om aan een verplichting, een contract te voldoen, denkt nu: "Als je zo bent moet je het zelf maar doen!" en doet het hoogstnodige. Zo stapelen zich de zorgen op. U hebt de banden met andere mensen geschaad door uw verzet tegen iets waar u in feite niet tegenop kunt, en uw ergernis over iets waar u toch geen verandering kunt aan brengen. Is dat nu duidelijk? Hoeveel mensen van u kunnen zeggen dat ze het nooit doen?

Wanneer u zich dit nu werkelijk realiseert, u zegt, dit is waar, waarom doet u er dan niets aan? Wil men werkelijk leven, het leven rond zich bewust ondergaan, wil men vreugde vinden in het bestaan, vrede, zekerheid bereiken, geborgenheid, dan kan men die nooit bereiken door zich te verzetten tegen wat men niet beheerst. Men kan het slechts bereiken, door daar waar een beheersing bestaat, waar de banden met de wereld en de Geest aanwezig zijn, deze bewust zo goed en zo intens mogelijk te maken. Met andere woorden, het geheim van het bewuste, het goede, het zekere bestaan, is het scheppen van harmonie met anderen. Aanvaardbaar?

Dit kan nooit alleen gelden voor zuivere stoffelijke banden en relaties, maar moet ook voor alle geestelijke aspecten van kracht geacht worden. Wanneer dit het geval is, vrienden, dan zal elke mens voor zich ook na moeten gaan of hij zich verbonden voelt met de Geest, daarbij niet zich afvragend wie of wat het is. Dat kan zich manifesteren later, maar dat weet u nu misschien niet, maar zich alleen afvragend: "Wat is die Kracht voor mij?" en daarop te antwoorden door vanuit jezelf een antwoord te geven op de geestelijke Kracht die er bestaat; zo groeit die in vrede, die zekerheid. Nogmaals, de vorm waarin u zich die Geest voorstelt is van weinig belang, tenzij u gaat zeggen: "Ik weet dit zeker". Of wat verder, er bestaat geen enkele factor die zekerheid geeft in een werkelijk bestaan. Elk bestaan vloeit onmiddellijk voort uit verandering en er kan worden gezegd dat bestaan identiek is aan verandering plus bewustzijn. Wanneer u, mijn vrienden, op deze wijze zoekt te leven, dan bent u in meer geestelijke zin, een existentialist. Dan is uw levenshouding een vorm van existentialisme, maar die is gerealiseerd op de reële waarde van uw maatschappij en wereld, op de reële krachten van uw innerlijk, en brengt u tot een zo harmonisch en zo volledig mogelijk beleven, niet van alle dingen, maar van die dingen waarin u zelf vrede, geluk en zekerheid vindt. De beperking, de wet en de regel die men aanvaardt vergroot de innerlijke zekerheid, en daarmee heb ik wat het existentialisme betreft, mijn onderwerp volledig afgesloten. Er blijft nog iets te zeggen over, maar wilt u hier kritiek, commentaar op leveren, ga uw gang.

Reactie: We zijn nu eenmaal zwakke wezens, we verschillen allen van inzicht, we zijn in feite alleen maar in staat, niettegenstaande uw goede raad, te handelen in evenredigheid van wat er in ons leeft. En het blijkt wel dat we zo voorbestemd zijn dat we allen een verschillende weg zullen gaan, de ene al beter dan de ander. Al bij al had ik gehoopt dat uw verhaal ons ten goede zou komen om de goede richting te nemen.

Antwoord: Ik kan u nooit een raad geven die enkel voor u juist is of die voor u geheel juist is. Elk mens moet zich meer en meer bewust worden van het feit dat hij zelf moet leven, zelf moet doen en dat hij in zichzelf een richting kiezen moet. Niemand kan u zeggen wat het recept is om gelukkig te leven, of het recept om geestelijke krachten kenbaar te maken. Men kan u slechts zeggen: "Dit zijn de algemene regels die gelden, zoek daarvoor uw persoonlijke toepassing en begin daarbij op dat terrein dat u werkelijk beheersen kunt." Zo leeft u in vrede en geluk.

Ik geloof dat dat ook redelijk is. Ik ben u natuurlijk dankbaar voor uw vaststelling, maar wanneer ik aanneem dat er tussen ons een band van begrip bestaat op dit ogenblik, dan zal deze band in uw leven iets betekenen, en naarmate u die band meer aanvaardt, zal een sterkere wisselwerking

tussen u en ons bestaan. En daaruit zal voortvloeien, het aangepast zijn aan uw eigen wezen, het in de praktijk brengen of trachten in de praktijk te brengen, van wat we hier besproken hebben. Ondermeer.

Vraag: In dat verband, er zijn mensen die het goed menen, die bereid zijn goede voornemens te nemen, aangaande vrede, maar er zijn mensen die geplaagd zijn door een zekere zenuwachtigheid, en het was misschien wel wenselijk die mensen een goede raad te geven, wat ze er in de praktijk kunnen aan doen, in dat voorbeeld van die verkeersopstopping en zo, en die dan zo zenuwachtig gaan worden, de techniek om hen tot kalmte aan te manen... .

Antwoord: Dat is heel eenvoudig. En misschien veel eenvoudiger dan u denkt. Zenuwachtigheid is onzekerheid. Wanneer u zeker bent van het feit dat u geen schuld treft en u leert zich aan eventuele beschuldigingen van anderen ter zijde te stellen, dan kunt u elke tijd die u besteedt om uzelf zenuwachtig te maken of te ergeren dus gebruiken om iets positiefs te doen. Wanneer u in het dagelijks leven zenuwachtig bent, dat gebeurt nogal eens, al is het maar omdat het eten is aangebrand of iets dergelijks, dan kunnen we dus heel rustig zeggen: "Ik heb mijn best gedaan, laat mij de tijd die overblijft mij niet bezig houden met de vraag hoe men daarop zal reageren, maar eerder met maatregelen om het zo goed mogelijk ongedaan te maken en verder om een compensatie voor die ander te scheppen". Want iemand die zich zenuwachtig maakt die begint meestal zich te verdedigen voor hij aangevallen wordt. Hebt u dat wel eens opgemerkt? Zo een zenuwachtigheid is naar buiten toe kenbaar als agressiviteit, of als absolute tegenstelling, als een vorm van stompzinnige stilzwijgendheid. Een vrouw weet die stilzwijgendheid nog vaak uit te drukken in tranen. Wanneer je jezelf opzweept, want dat is de oorzaak van een deel van die zenuwachtigheid, dan is elke beheersing weg. Weigert u zich op te zwepen door te constateren: "Dit zijn de feiten, ik kan er niets aan doen, ik ga weg", dan kunt u veel vermijden. Wanneer u zich niet meer baseert op de vraag: "Wat zal men zeggen", onverschillig wie die "men" is, maar alleen op de vraag: "Heb ik het beste gedaan wat ik doen kon, en wat kan ik nu het best doen?" dan blijkt die zenuwachtigheid sterk terug te vallen, de daarmee gepaard gaande prikkelbaarheid, onzekerheid, onbeheerstheid, loopt eveneens terug, en met enige training kan men dan die zenuwachtigheid binnen de perken houden. U moet begrijpen dat een deel van die zenuwachtigheid ook lichamelijke oorzaken of achtergronden kan hebben. Het is trouwens bekend dat overgevoeligheid, een vorm van zenuwachtigheid, vaak gepaard gaat met opkomende tuberculose. Dat ongerechtvaardigd optimisme, in fasen voorkomend, eveneens tot diezelfde ziekte en tot het beeld ervan behoort. Nu zijn er heel veel psychische achtergronden te noemen van ziektebeelden die een zenuwachtigheid met zich brengen, maar de mens die zich een bepaalde denkgewoonte eenmaal heeft aangewend, ook al helpt dat niet de eerste keer, want je moet er eerst "inkomen", je moet eerst oefenen, die zal toch in staat zijn die overgevoeligheid, die zenuwen, die prikkelbaarheid, zo ver binnen de perken te houden, dat een zo juist, een zo harmonisch en een zo gunstig mogelijk resultaat bereikt wordt. En het vreemde is dat veel lichamelijke verschijnselen, als gevolg van die instelling, vanzelf minder erg worden, zodat we ook daar een positieve invloed zien. Is dit voldoende?

Vraag: (moeilijk verstaanbaar, betreft het al of niet parasiteren van de existentialisten op de maatschappij)

Antwoord: Pardon. Sommige existentialisten parasiteren op de maatschappij. "Sommige", zoals in een vorig antwoord al duidelijk geworden is, is een verwijzing naar een zekere groep. Wanneer een aantal mensen, het zijn vaak jonge mensen, alle conventies van zich afschudden, dan is dat nog aanvaardbaar. Maar wanneer zij eisen dat die maatschappij haar conventies tegenover die jongelui in zou houden, en profiteren van het feit dat het conventionele buiten hen om verder bestaat, dan parasiteren ze, want ze vragen voortdurend krachten, soms zelfs hun levensonderhoud, zonder daarvoor iets terug te doen, op grond van het feit dat zij existentialist zijn, niet beseffend dat deze vorm van bestaan alleen mogelijk is wanneer anderen zich aan de regels houden die zij zelf als onbetekenend, onbelangrijk en daarom verwerpelijk beschouwen. In deze zin kan dus menig existentialist op grond van zijn aanvaard zeer zwartgallig en pessimistisch existentialisme tot een parasiet worden in de maatschappij. Ik neem er geen woord van terug, u moet het mij niet kwalijk nemen. Is ook dit voldoende? Indien er geen vragen meer zijn dan wil ik nog in het kort een paar punten afhandelen die niet onmiddellijk met het onderwerp samengaan.

Een ieder die zich op het ogenblik bezighoudt met geestelijke ontwikkeling en geestelijk werk moet begrijpen dat grote veranderingen aanstaande zijn. Daarop is van onze zijde uit meerdere

malen de nadruk gelegd. Die nadruk houdt in dat wij niet precies weten hoe zich alles ontwikkelt omdat er vele mogelijkheden zijn. Wanneer wij een mogelijkheid kiezen dan is dit de meest nabij liggende. Maar dat er verandering op het ogenblik aan de gang is, dat zich onophoudelijk voortschrijdt, zowel op het politieke, sociale en economisch bestel als in het geestesleven, zal u dag na dag duidelijker kunnen worden. Een geestelijk strevend mens zal op grond van zichzelf zich moeten oriënteren op de nieuwe wijze. De oude wijze van het boven anderen staan of het buiten anderen staan heeft geen zin meer. Daarentegen krijgt in deze tijd bijzonder scherp zin het scheppen van een juiste zelfdiscipline, het aanvaarden van de juiste maatregelen, het aanvaarden van de juiste wetten en regels en het zich zonder meer daartoe bekennen en zich daaraan houden. De consequenties bij het afwijken van dergelijke regels en wetten aanvaarden. Dit betekent dat men op de eerste plaats geen eisen meer stelt van resultaten maar op de eerste plaats eisen dat de innerlijke vrede en de juiste kracht tot zeer grote resultaten komt; maar wanneer men eerst resultaten eist voordat men tot discipline overgaat, komt men in deze dagen niet verder. Dit geldt vooral voor het magisch element dat in deze dagen bijzonder sterk wordt. Naarmate meer magische mogelijkheden en krachten zich openbaren, steeds grotere overdracht van krachten aan anderen mogelijk is, zal diegene die daaraan deel wil hebben, zich ook een sterkere en meer volledige discipline op moeten leggen. Het is onmogelijk om uit het Al krachten te verkrijgen of magische bekwaamheden te verkrijgen zonder dat men eerst beantwoordt aan de eisen van deze tijd. Deze beantwoording impliceert vrienden, nogmaals, een absolute gehoorzaamheid, zover het eigen redelijk wezen, weten en de redelijk gekende en beheerste banden zich daartegen niet verzetten.

Op de tweede plaats. Een magisch element betekent je bezig houden met ongekeerde krachten en mogelijkheden. Het kennen van deze ongekeerde krachten en mogelijkheden ontstaat langzaam. Men gebruikt symbolen en een symbolentaal, gebarentaal, enzovoorts, om deze krachten voor zich kenbaar te maken. Zo gebruikt men namen die niet de werkelijke namen zijn, maar slechts symbolische omschrijvingen van een bepaald wezen, bijvoorbeeld Zios. Wanneer wij op deze wijze, dus voor onszelf hebben geleerd dat magie een benadering is van het onbekende aan de hand van symbolen zullen wij beseffen dat het leren kennen van symbolen en het juiste gebruik ervan een van het meest belangrijke is dat in het menselijk bestaan op kan treden. Wij moeten leren alle symbolen, ook de symbolen in het dagelijks gebruik, voortdurend juist en bewust te hanteren en in een zo juist mogelijke samengaan met alle andere symbolen en symbolische handelingen te stellen. Eerst wanneer ook de symboolhandeling een zekere eerlijkheid en kracht in zich draagt kan een bereiken daaruit voortkomen.

Bovendien, in de komende tijd, we hebben daarvoor nog ongeveer een jaar, anderhalf jaar misschien, twee jaar de tijd, zal het element van geestelijke invloed en werking in de mensheid steeds sterker direct kenbaar zijn. Wanneer dit als een onbekende gast komt in een mens die zichzelf nooit enige discipline heeft opgelegd, kan het een versturende en fatale factor zijn. De mens daarentegen die zichzelf voldoende geschoold heeft, niet slechts in theoretisch denken, maar ook in het aanvaarden van discipline en het scheppen van de juiste harmonische verhoudingen, daar waar dit hem mogelijk is, zal uit die zelfde krachten kunnen putten, hij zal er zijn eigen levenskracht en vermogens uit zien vergroten. Op het ogenblik is het dus zeer belangrijk dat u zich leert houden aan regels en dat u deze regels beschouwt als het meest belangrijke. De offers die u daarvoor brengt zullen altijd gecompenseerd worden. Het is niet noodzakelijk dat u alle regels die u worden opgelegd zonder meer accepteert, maar een regel die u vrijwillig en bewust hebt aanvaard zult u moeten blijven aanvaarden en zult u nimmer terzijde mogen stellen.

Het gebruik van alle geestelijke krachten, vooral die van het zogenaamde magnetisme dus, de genezende kracht en de krachten van geestelijke verbanden zullen moeten worden gezien als op dit ogenblik buitengewoon belangrijk, want in de onevenwichtigheid van deze periode zal magisch ingrijpen soms inderdaad zeer grote krachten kunnen ontketenen, magisch ingrijpen dat altijd positief moet zijn tenzij het onmiddellijk terug zal slaan op de persoon die het ontketent. Wij willen nimmer het brandpunt worden van werken en krachten die voor ons zelfs gevaarlijk zijn. Zo lang wij ons zelf niet als doel stellen, noch enig eigen belang als doel stellen van een magische handeling, van een genezing, het uitstorten van krachten, het zenden van gedachten, zullen zij nimmer tot ons toe kunnen terugkeren en zullen zij te allen tijde in de wereld buiten ons een volledige werking hebben, waar zij, zo niet geabsorbeerd door het eerste onderwerp waarop we die kracht afsturen, de eerste patiënt, sujet, altijd de eerstvolgende harmonische waarde zullen zoeken en daarin hun volle resultaat bereiken.

Dit laatste is heel belangrijk en ik zou u in het bijzonder nog eens aanbevelen daarover na te denken. Ik weet dat u niet allen in staat zult zijn dit betrekkelijk snel gesproken gedeelte te kunnen volgen. Ik heb het echter zo eenvoudig mogelijk gehouden. De kern van de zaak is: Leer op het ogenblik alle middelen en symbolen te gebruiken, op je eigen manier, experimenteer desnoods, zolang jij jezelf niet als middelpunt stelt, zolang je die kracht richt op anderen, zo lang je niet voor jezelf iets begeert, al is het maar een direct zichtbaar resultaat, maar alleen een harmonie, een goede werking buiten jezelf, zult u zien dat u kunt slagen, dat u goede resultaten zult bereiken. Ik hoop dat u daarmee rekening zult houden, zij voor wie het bestemd is zullen het weten, en diegenen die daar in twijfel hebben gestaan zullen misschien hierdoor overtuigd zijn dat het enigszins op een andere manier mogelijk is dit te bezien.

Onthoudt één ding: Wij zijn ten opzichte van u vaak wijzer, toch ontbreekt ons nog veel ten opzichte van de totale kosmische wijsheid. Ook u bent niet wijs, ongeacht het vele dat u gestudeerd hebt en dat u weet. Wij zijn dus slechts leerlingen en wanneer wij als oudere leerlingen soms lerend optreden dan betekent dit alleen maar dat wij iets meer weten en u dat ietsje meer trachten te geven. Wees bereid om te leren, beroem u nimmer op hetgeen u gedaan, geleerd of bereikt hebt. Zoek eerst de kern van uw eigen wezen te kennen en harmonisch vanuit uzelf te werken. Zo zult u het nieuwe beeld ontdekken waarin het totaal van alle kennis zich automatisch inpast.

Hiermee vrienden dank ik u voor uw prettige aandacht, hoop ik u enig inzicht gegeven te hebben in bepaalde mogelijkheden voor het ik en zowel de tijd als het existentialisme en beëindig ik mijn toespraak met de hoop dat u de tweede spreker een even prettig contact zult vinden als het mijne ten opzichte van u bent geweest voor mij. Ik wens u verder een zeer rijke bijeenkomst toe.

VRAGENRUBRIEK

Goedenavond,

Laten we aan de slag gaan, wie wil de eerste slag hebben?

Vraag: Het zal dan een "vliegende schotelslag" zijn, Broeder?

Antwoord: Laat ons dan de eerste schotel laten vliegen. U weet het overigens, ik mag op een zuiver persoonlijke vraag geen antwoord geven, en voor de rest zal ik de vragen beantwoorden voor zover het gezien de omstandigheden verantwoord en mogelijk is.

Vraag: Een vliegende schijf, of iets dergelijks, werd gezien in de omgeving van Toulouse in Frankrijk op de achtste van de elfde maand zeven en vijftig. Is het u mogelijk de aard of de herkomst van dit tuig op te geven?

Antwoord: Onder de omstandigheden lijkt het mij niet bijzonder raadzaam om daar speciaal op in te gaan, thans krijgen we alle landingen en alle vluchten van vliegende schotels te verantwoorden. Maar ik wil dus een uitzondering maken, als u het goed vindt. De vliegende schotel hier bedoeld, plus enkele andere schotels, zoals de schotel in de omgeving van Rouen, hebben hun oorsprong in een zogenaamd schip, en wel een bolschip, je hebt sigaarschepen en bolschepen, en dit bolschip heeft een bestemming buiten het zonnestelsel, en heeft zijn landingen gemaakt, naar ik meen, op Mars. Verder kan ik u helaas geen inlichtingen geven, vraagt u me niet hoe de commandant heette, ik beschik voor het ogenblik niet over voldoende gelegenheid om dat allemaal na te gaan. Is dit voldoende?

Er is dus wel een vliegende schotel geweest. Maar kijkt u als het u belieft nooit naar vliegende schotels met de hoop dat die alles in orde zullen maken wat de mensen op dit ogenblik aan het verknoeien zijn, want zo dom zijn zelfs die lui in de vliegende schotels niet. Mag ik de volgende vraag?

Vraag: Een persoon, hier in de stad wonende, beweert de nieuwe Christus te zijn. Kunt u ons daarover iets zeggen?

Antwoord: Zeer pijnlijk om hier veel over te zeggen, dat zult u begrijpen. Je kunt stellen dat hij voor het ogenblik niet de enige is die een soortgelijke waan heeft opgebouwd, maar dat hij evenals die anderen door een zelfgeschapen waanovertuiging en gelijktijdig een twijfel in werkelijkheid, het voor zich onmogelijk maakt de ware situatie te zien. Ik hoop dat dit de meest

diplomatieke en toch voldoende uitleg is die ik hier kan geven. Wilt u daar op ingaan, dan kunt u vragen stellen hierover.

Vraag: Hoe ziet u het vervolg van dat gedrag, de evolutie van die waanvoorstelling bij die mens?

Antwoord: Naarmate meer bewustzijn omtrent de werkelijke toestand ontstaat, zal gezien het karakter, waarschijnlijk de neiging ontstaan om sterker door te gaan met het overtuigen van anderen, maar zal dit op een steeds meer berekenende wijze geschieden.

Vraag: Denkt u dat die mens dan weer normaal wordt? Of zal hij daar verder in gaan?

Antwoord: Alleen een grote schok zou hem tot normaliteit terug kunnen brengen, omdat hij door deze oplossing van zijn eigen problemen bevrijd is, en daardoor op zichzelf onverenigbare waarden, voor zijn idee, verenigd heeft. Overigens, wanneer u zich bezig houdt met de schijnlogica die gebruikt wordt, dan kunt u daarin een bepaalde ontwikkeling zien. Deze ontwikkeling grijpt steeds meer naar de realiteit en probeert steeds meer die realiteit te zien als een werking van het eigen ik. Wanneer u van daar uitgaat zult u ontdekken dat dus het contact met de werkelijkheid groter wordt terwijl de grote angst voor de werkelijkheid de laatste tijd iets vermindert. Ik geloof dat ik op dit zuiver persoonlijk en door de meesten van u gekende geval hier in het openbaar moeilijk verder in kan gaan, maar, ik hoop dat u hier iets aan hebt.

Vraag: Kan de Broeder iets meer zeggen over de nieuwe periode die aangebroken is en waarover de voorgaande spreker zojuist tamelijk bondig sprak?

Antwoord: Ja, het is de Aquariusperiode. Zal u misschien bekend zijn. En nu wil ik een paar punten duidelijk maken als ik mag. Kijk eens, deze nieuwe tijd, deze Aquariusperiode, die heeft eigenaardige kenmerken. En het eigenaardige daarvan is dat gelijktijdig zeer grote crisisverschijnselen optreden, op geestelijk en andere terreinen zeer grote krachten werkzaam worden, maar dat de mensheid in deze periode daar bijna bewust blind voor is of er bewust blind voor gemaakt. En wanneer u dat zo bekijkt, dan zult u zich gaan realiseren dat er ergens iets aan de gang is dat volkomen strijdig is met wat men op het ogenblik hoopt en denkt en leert. Die strijdigheid komt tot uiting binnen de godsdienst, ze komt tot uiting in de economie, ze komt tot uiting in de politiek. En de gevolgen daarvan zijn ook geestelijk voor de mens kenbaar. Nu loopt op het ogenblik bijvoorbeeld weer een crisisperiode, er zijn er een hele hoop, de dichtbijzijnde crisis ligt rond, zeg maar, twintig augustus, negenentwintig augustus. Dit is nu een periode die zich voor de meesten van u dus, zich niet direct kenbaar maakt in grote verschijnselen, maar, mag ik het zo uitdrukken, een tekort in kas misschien, een reeks van onoplosbare problemen, die vaak samenhangen met uw levensonderhoud, uw situatie en het aanzien dat u bij uw medemensen hebt, en dergelijke.

Een dergelijke crisis echter grijpt niet alleen in in het leven van de enkeling maar in het geheel van de wereld. Dus ook voor staten ontwikkelt zich een dergelijke crisis, en zoals u weet reageert een staat veel trager maar zal hij zijn maatregelen over het algemeen heel wat meer omvattend nemen als gevolg hiervan, dan de eenling. Zo loopt dus de vertraging van dit element ongeveer vier maanden. Maar dat kan betekenen dat voor die vier maanden, bijvoorbeeld John Kennedy in zeer grote politieke moeilijkheden komt en mogelijk dus zijn eigen team, zijn braintrust weer zal moeten herzien, ten dele, en daarmee ook zijn politiek. Dit betekent ook voor Chroetsjov bijvoorbeeld moeilijkheden, maar ook hier, voor België.

Het zijn allen dingen die op het ogenblik nog niet direct tot uiting komen, waarvan het grote publiek weinig weet, maar die nu ontstaan. Nu volgt hierop onmiddellijk weer een crisisperiode, maar van een totaal ander karakter. Deze ligt rond negentien september. Het preciese hoogtepunt kan ik u niet aanduiden, maar ik meen dat het ligt in de uren tussen zeven en tien, in de avond tussen negentien en twintig, inderdaad. In ieder geval in deze periode dus is het als het ware of er een hap in de wolken van het menselijk denken optreedt, er komt een mogelijkheid dat een geestelijke lichtbundel deze wereld bereikt. Deze geestelijke lichtbundel zal voor deze mensen die iets van geestelijk leven in zich hebben een sterke intensivering van hun vermogens, van hun krachten, maar vooral van hun inzicht betekenen. Zij zullen dus helderder gaan denken. Vooral de mens die weinig egoïstisch is zal daar in het bijzonder de invloed van ondergaan.

Zo ziet u dus, ik noem enkele perioden die vlakbij liggen, om u duidelijk te maken dus, wat dit betekent. Maar die tijd gaat veel verder, en nu hebt u wel eens gezien, als u een slinger neemt, die een zeker momentum heeft, en u geeft hem een klein tikje, maar daarboven zit een veertje,

dat de zaak versterkt, waardoor dat kleine tikje genoeg is, als er drijfkracht is, om een maximale uitslag ervan te bereiken. Dat gebeurt langzaam. De komende periode, het begin dus van de Aquariustijd kenmerkt zich door soortgelijk proces. Er is één grote slag geweest, die was in februari, daarna is de slinger weer tot stilstand gekomen en nu op het ogenblik krijgt hij steeds een tikje, dus we krijgen een crisis positief, een crisis negatief, steeds intenser, steeds groter, en het crisispunt waarop de maximale uitslag positief negatief bereikt is ligt waarschijnlijk in de zevende, de achtste maand van negentien drieënzestig. Die periode van maximale uitslag gaat dan nog enkele jaren door en daar kunt u dan uw conclusies uit trekken.

Wat nu op het ogenblik zeer belangrijk is maar niet kenbaar wordt, wordt dan wel duidelijk kenbaar omdat het zich zo vaak herhaalt en dus niet meer terzijde kan geschoven worden als een toeval, of als iets waar men eigenlijk geen rekening hoeft mee te houden. Op diezelfde manier zult u ontdekken dat het ook om geestelijke ontwikkeling gaat. U krijgt steeds een kleine geestelijke impuls en daarop een periode van, nou ja, gelijk erop, van inzinking, negatief, zo ja, "wat heb ik aan dat geestelijke...", en dan draait het weer terug en dan krijg je resultaten en successen, en je successen worden steeds groter, maar ook je inzinkingen. Dat is de invloed van buitenaf. Wanneer je een mens dus zelf leert om dat te beheersen, wanneer hij als het ware dat negatieve kan overwinnen, kunt u zeggen "ja, ik weet dat er opnieuw een positieve fase komt", dan zal hij dus van het positieve profiteren en het negatieve zal niet te veel benadelen, zal niet te veel doen. Dat is dus in de komende tijd wel het meest belangrijke.

Daarnaast krijgt u in de Aquariuseriode een sterke ontwikkeling van het altruïsme, de binding van persoon tot persoon wordt minder en de nadruk op de gemeenschap en de band tussen de persoon en de gemeenschap wordt groter. De kwestie van weten en wetenschap gaat meer de richting uit van het occulte, het occultisme en wetenschap, de magie en tovenarij, bij wijze van spreken, wetenschappelijk denken gaan zich langzaam maar zeker verenigen, die groeien naar elkaar toe. En zo wordt dus een tijd, nou ja, het ligt nog wel een beetje in de toekomst vermoed ik, maar wordt er een tijd voorbereid waarin dus geestelijk weten en stoffelijk weten één en dezelfde zijn, ook in het bewustzijn van de mens, waarbij men geestelijke en stoffelijke middelen elkaar aanvullend gebruikt, precies zoals noodzakelijk is, en dan heeft de mensheid een evenwicht bereikt waarbij bijvoorbeeld oorlog praktisch onmogelijk is. Een duizendjarig rijk, zegt u het maar zo. Een staat waarin persoonlijke vrijheid mogelijk is, een wereldstaat mag ik aannemen, maar waarin gelijktijdig, door de band die iedereen voelt ten opzichte van de gemeenschap, eenieder uit vrije wil, binnen die gemeenschap, een taak vervult.

En een dergelijke evenwichtigheid geeft dan weer de gelegenheid voor hogere geesten, zo die nog zouden willen incarneren, om juist in deze periode op aarde bijzonder vruchtbaar werkzaam te zijn. We krijgen dus een hoogtepunt dat voor de eerste duizenden jaren zal gaan en dat ligt nog honderden jaren waarschijnlijk weg. Wat u nu meemaakt is het begin, maar ook in het begin is het natuurlijk heel erg belangrijk, dat alle mensen, dus ook de eenlingen, zoals u nou hier als groepje, en de mensen die in de stad wonen, overal, dat die als het ware begrip krijgen voor wat ze meemaken, want voor juist de beheerste mens die in staat is de negatieve factoren te accepteren, en gelijktijdig de positieve te gebruiken om bewuster te worden en meer te zijn, nu de eenlingen dat doen, dan wordt dat ganse proces als het ware versneld. Dan kunnen de negatieve aspecten die in deze tijd liggen dus als het ware verminderd worden.

Laten we het zo zeggen: het regent wel maar het is geen zondvloed, het brandt wel maar het is een kachelvuurtje in plaats van een huis dat brandt. Op die manier kan het negatieve verminderd worden, het is een uitwijking voor de mensheid, en het positieve gestimuleerd. En ik vermoed wel dat mijn voorganger daar bijzonder de nadruk op heeft willen leggen. Ik hoop dat het antwoord veelomvattend en redelijk genoeg is. Als u vragen heeft, ga uw gang.

Vraag: Aangezien men aan Aquarius de faculteit toekent dat ze het teken van de democratie, van de vriendschap, van het altruïsme is, zal men dan als resultante van al die invloeden die ageren mogen verwachten dat oorlogen achterwege blijven en dat de mensen elkaar beter verstaan, dat men de goede richting zal ingaan...?

Antwoord: Ja, maar dat kan op vele manieren. Er zijn mensen die elkaar helpen door met elkaar tot vriendschap te komen. Zie, ik ben in mijn tijd ook student geweest en heb wel eens meegemaakt dat twee mensen elkaar helemaal niet mochten, het waren twee jonge mannen, en op een gegeven ogenblik hebben ze zo'n ruzie gekregen dat ze elkaar bijna het ziekenhuis in timmerden. En toen vonden ze de ander zo flink dat hij zo goed van zich af heeft geslagen, dat ze daardoor de beste vrienden zijn geworden. Dat is op de wereld natuurlijk ook mogelijk, daar blijkt me beter dat die vriendschap eerder geleidelijk ontstaat dan dat hij uit dergelijke explosie van

geweld voortkomt. Wat u verder zegt is inderdaad redelijk en juist. De oorlogen zullen afnemen maar daarvoor moet eerst de invloed van het oude overwonnen zijn, of het oude moet zich vrijwillig hebben ingepast in het nieuwe. En daarom achten wij dus ook, mede in verband met die invloed van Aquarius, een volgende wereldoorlog, een wereldomvattende en alles vernietigende oorlog niet erg waarschijnlijk. Maar aan de andere kant weten we dat er heel veel strijd zal moeten zijn tegen oude toestanden die nu eenmaal moeten worden afgebroken en daarom nemen we niet aan dat het allemaal in goede vrede en vriendschap gaat, en tussen haakjes, als een goed astroloog zult u ook weten dat Aquarius meestal driftig is omdat Aquarius onder meer sterke bindingen met de Leeuw heeft onderhouden.

Vraag: Nog een vraag van eerder technische aard. Komen de invloeden van Aquarius van het teken ofwel van het sterrenbeeld? (Kort samengevat; Red.)

Antwoord: Het sterrenbeeld heeft er onder ons gezegd en gezwegen geen pees mee te maken, geen pest, niets. (gelach) Ja, u moet het zo bekijken. De dierenriem, dat is feitelijk iets dat de astroloog berekend heeft en gebruikt als een kompas. En die berekeningen van hem stroken zelfs niet altijd met de astronomische werkelijkheid, maar dit kompas heeft men in de tijd uitgerekend, het was zo'n 3, 4000 jaar voor Christus als men daaraan begon, om aan de hand van de sterren, invloeden van wat men toen noemde Goden, maar wat wij noemen Heren, te bepalen. En elke Heer is dus een Geestelijke Grootmacht die u gerust een persoonlijkheid kunt noemen, ziet u, ze tronen op een Heerschappij. En wanneer men zich in een bepaald gedeelte van de ruimte bevindt, dan is men onder de heerschappij van één van die Heren. Wanneer men zich onder de bestraling van de heerschappij van een van die Heren bevindt, dat wil zeggen dat die Heer op dat ogenblik meester is van de zon, dus dat het contact tussen deze invloed en de zonne-entiteit of niet de vuurbol en de entiteit bestaat, dan kan hierdoor een reactie worden geschapen, de zon, haar uitstraling, haar werking als het ware wordt hierdoor gemoduleerd en zo krijgen we dan op een bepaald moment de invloed Aquarius-zon, maar dan is het altijd zon in Aquarius.

Opmerking: Dat is natuurlijk het punt waar door de sterrenkunde dat de astrologen betekent dat er een sfeer is, maar die niet samenvalt met het sterrenbeeld zelf. Voor mij zou het aanvaardbaar zijn dat men Aquarius, mede met de andere tekens van de Zodiac als de bekijkt die in de hiërarchie van het grote Wezen dat de werelden bestuurt een rol spelen, lijkt de ministers in een gouvernement bijvoorbeeld, dat zou dan meer aanvaardbaar zijn.

Antwoord: Ja, dat kan ik dus begrijpen, maar de associatie dus tussen het wezen en het sterrenbeeld is heel erg willekeurig. Want vergeet u niet wanneer u zich bijvoorbeeld op Ukraion zou bevinden, al deze beelden niet meer bestaan, maar dat die heersers in bepaalde delen van de kosmos, en hun straling, hun invloed, gelijkelijk blijven bestaan. En daarom spreken we liever van een kompas dan van eerste ministers die met de sterrenbeelden zelf moeten vereenzelvigd worden. Begrijpt u wat ik bedoel?

Nu wil ik u nog aan één klein grapje helpen. Wanneer de astrologen worden aangevallen door de astronomen omdat ze zo dwaas zijn, dan moet u de astronomen eens vragen waarom ze bij voorkeur de verste sterren bestuderen en niet de dichtbij liggende planeten, of ze het misschien ook moeilijk vinden iets vast te stellen wat binnenkort door de ruimtevaart misschien controleerbaar is.

Opmerking: En alleen op stoffelijke invloeden duiden en er geen rekening mee houden dat er ook van daaruit geestelijke invloeden kunnen uitgaan.

Antwoord: Ja, maar de wetenschap, en nu komen we op een heel ander terrein, de wetenschap kan alleen rekening houden met de feiten die bewezen zijn, die stoffelijk redelijk verklaarbaar zijn en waarbij fenomenen demonstreerbaar en herhaalbaar kunnen worden gewekt. Zo lang de mens zelf niet voldoende geestelijk rijp is om het contact met de geest voortdurend en gelijkmatig te demonstreren zal dus de werking van de geest geen wetenschap kunnen zijn. Ten hoogste krijgt men een soort kwantiteitswetenschap waarbij men dus verschijnselen bestudeert en dus aan de hand ervan een algehele theorie opstelt, die echter op zich zelf niet zuiver wetenschappelijk hoeft te gelden. Dit vinden we bijvoorbeeld in de parapsychologie. Wetenschap zoals ze op aarde bestaat kan geen rekening houden met abstracties die niet controleerbaar zijn en waar geen onmiddellijk constateerbare gevolgen bij herhaling op aarde kunnen worden gewekt. Zo is de berekening van Einstein dus altijd eigenlijk een theorie geweest die men met twijfel aannam in het begin, tot dat bleek dat zijn mathematische berekening, dus een bewijs door middel van de mathematica, de rekenaars, de aanneembaarheid bevestigden en

op basis van deze stelling bestaande verschijnselen redelijk konden worden verklaard en konden worden opgewekt en dan werd Einstein pas wetenschappelijk volledig geaccepteerd. Dat was dus een groot wetenschapsman op aarde. En als u nog een ander grapje wilt horen, u weet Pasteur, een groot man in de wetenschap, de man die er voor aansprakelijk is dat we voortaan gepasteuriseerde melk drinken, weet u dat toen Pasteur al verscheidene malen bewezen had dat zijn stellingen juist waren, in Engeland nog over deze man werd gesproken als "deze waanzinnige apotheker, deze halfdwaze toverdokter die geen begrip heeft van wetenschap en haar betekenis"; het is in de annalen van de medische kamer als het ware nog vastgelegd. Deze geschriften worden in Londen nog bewaard, zij het dat ze bij voorkeur niet als bewijs van wetenschappelijke vooruitziendheid aan de leek worden getoond.

Reactie: De wetenschap is ook zo een kerkhof van belangen... .

Antwoord: Neen, weet u, de wetenschap dat is een, zodra ze onderwezen wordt, een denksysteem waarbij een hoop schijnbaar bewezen factoren worden aangenomen en met veel moeite door de student geleerd, opdat hij later, als hij tenminste blijft studeren, kan beseffen dat tenminste vijftig procent van hetgeen men hem geleerd heeft, absoluut onwaar blijkt te zijn. De meeste studenten zijn blij dat ze klaar zijn met studeren en omdat ze niet verder studeren houden ze die vijftig procent die fout is bij voorkeur en dogmatisch vast en is die juist daardoor voor de mensheid buitengewoon gevaarlijk.

Vraag: Hoe kunnen wij de banden kennen die ons met andere werelden verbinden?

Antwoord: U kunt deze banden enkel kennen wanneer uw eigen sensitiviteit en gevoeligheid hoog genoeg is, maar vrienden, wanneer u die sensitiviteit en gevoeligheid en alles wat erbij behoort, als u die nou werkelijk niet hebt, u heeft daar geen bepaald beeld van, hoe moet u dan weten waar uw banden vandaan komen. U kunt niet zeggen: "Ik ben gebonden met Janssens, of met de Firma Jefke Lalia & Co", eh? Dat gaat niet. U kunt slechts zeggen: "Ik ken in mij een invloed van Licht". Dat is voor u hèt Licht en nu kan het tienduizend verschillende tinten zijn, voor u blijft het hèt Licht. U voelt in uzelf een band aan. U weet niet waarmee. Het waarmee kunt u terzijde laten zolang er voor u Licht, bewustzijn en geluk uit voortkomt.

En wanneer u dan later die banden wilt gaan definiëren, ja, dan vrienden, zal heel vaak blijken dat die banden ook u bekende entiteiten betreffen, mensen die u gekend hebt op aarde bijvoorbeeld of dat er soms wezens zijn waarvan u een naam hoort die u in dit leven niets zegt maar die u toch zo vertrouwd voorkomt, dat u zegt, ja, dat hoort ergens bij me. Ga niet verder dan dit. De doorsnee mens is nog niet eens in staat om zijn eigen leven op aarde te beheersen en te regelen en hoe minder hij in staat is om op aarde zijn peultjes zelf te doppen, hoe meer hij precies wil weten waar hij geestelijk staat. Dat is niet mogelijk. Want slechts in de bereiking, waarin ook het materiële, het eigen wezen, een rol speelt, kan het bewustzijn groeien waardoor men enig inzicht krijgt in de dan totaal andere, nietwaar, verhoudingen van een sfeer en de persoonlijkheden die daarin optreden. Het is nooit zo dat u vanuit het geestelijke naar het stoffelijk bereiken toegroeit. U groeit vanuit het stoffelijk denken en aanvaarden en bereiken naar het geestelijke toe.

Om een vergelijking te gebruiken nietwaar, toen Franciscus de eerste keer dacht dat God hem riep ging hij ook met stenen een kerkje metselen. En pas toen hij metterdaad zich aan God had gewijd kwam de innerlijke verbondenheid waardoor hij kon spreken over "Zuster Zon" en zich verwant kon voelen met alle leven en toen was hij een mysticus van grote betekenis en een grote levende kracht. Daarvoor moest hij eerst boemelstudent zijn, daarna een zijn vader wat bestelende handelsman, daarna een bijna mislukte soldaat, en pas daarna de metselaar en de mysticus. En vergeet u dat als het u belieft nooit, ook voor u geldt precies hetzelfde. U kunt de banden in de geest leren kennen, natuurlijk, maar die banden kunt u eerst maar kennen wanneer u ook materieel zuiver bent, wanneer u niet eerst gaat zeggen; "Vertel wie je bent en dan zal ik verder gaan" maar wel: "Hier is een Licht in mij, ik weet niet wat het is, maar ik noem het God en ik voel dat ik zo moet handelen, zo moet doen, zo moet denken...", volbreng dat en dan openbaart uw God zich beter en wordt u zich bewust van de banden waarvan u misschien nooit dacht dat die met uw wezen zelfs maar konden bestaan.

Ik wil het niet te lang maken, maar ik hoop dat u hier begrijpt wat ik bedoel. U kunt nooit precies weten wat uw banden zijn, en nu kan ik het u misschien gaan zeggen en dan gaat u zeggen: "O, u behoort onder de Heren van Wijsheid en de kleur van blauw is de kleur die in uw aura overheerst" en daar heeft u dan waarschijnlijk een Meester bij en die Meester die heet, nou ja, noem hem Hammanaroebi of zoiets, geef maar een naam. En dan zegt u: "Dat is mooi, hè, wat

ben ik hoog, wat heb ik een schitterende leiding!", maar als u nou die namen kent of niet, het brengt u geen stap verder, geen steek, geen tikkeltje, geen jota, geen streepje. Alleen wanneer u leeft de kracht die zich in u manifesteert, het goddelijke dat zich in u manifesteert, dan kunt u wat bereiken, maar eerst zal het beginnen en dan daaruit zien groeien wat er is. Per slot van rekening, u verwacht toch ook niet dat er een bloem is, nietwaar, die ineens midden in de nacht er zo is en zich dan pas tot een knop samenvouwt. Verwacht u dat ook niet van uw geest, uw geest moet trouwens ook in de stof open bloeien en dat betekent dat ze eerst vanuit het stoffelijke de kracht moet hebben, ze moet als het ware zwellen, er komt een spanning in en pas als die spanning de knop opengooit, dat ze openbarst en langzaam zich kan ontplooien is de periode van het geestelijke voorbereid, van het werkelijke ontvangen van het grote Licht op een bewuste manier mogelijk voor de mens.

Vraag: Een andere vrouw echtelijk lief hebben is uit den boze en toch kan men dat soms niet vermijden. Hoe kan men dat genezen?

Antwoord: Ja, u dwingt me tot heel wat strijdvragen, beste vriend. Ik vraag me af of het lief hebben van een vrouw buitenechtelijk op zich wel uit den boze is. Pas wanneer u om uzelf in de liefde te bevredigen aan een ander, uw echtgenote onrecht gaat aandoen, dan zou u volgens mij boos handelen, kwaad handelen. En daarmee zie ik de zaak waarschijnlijk weer volgens de stof helemaal verkeerd. Ik kan me voorstellen dat een vrouw honderd mannen en een man honderd vrouwen lief kan hebben. Maar waarom moet die liefde nu altijd weer geconsumeerd worden in de beslotenheid van een slaapvertrek? Kan ze niet evengoed een innerlijke en een geestelijke band zijn? De mens die dit alleen maar op het lagere vlak zoekt te verwerkelijken, en op de eerste plaats op het lagere vlak, ja, die staat mijns inziens heel dicht bij de dieren. U weet, zo zijn de hondjes ook, ze lopen op de straat, zien een ander hondje, ze snuffelen drie keer en als de baas er niet gauw bij is, is het gebeurd. Maar dat is geen menselijk gedrag, maar dat heeft met het werkelijke liefhebben niets meer te maken. Dat is een eerste punt.

Op de tweede plaats vraag ik me af, kan een man een vrouw of een vrouw een man bezitten? Volgens mij niet. Elk is een afzonderlijk wezen en zelfs wanneer u gehuwd bent als het ware, dan moet dat een wederkerig je aan elkaar schenken blijven, niet alleen stoffelijk maar ook geestelijk, van dag tot dag, een steeds weer begrip hebben voor elkaar, anders heeft het huwelijk geen betekenis. En als het in een huwelijk niet bestaat, nou ja, misschien dat men erg tegen scheidingsdingen is, of dat het nadelen heeft, dan zou ik zeggen, keer eerder terug tot de oude gebruiken, dat men zei, een huwelijk is uiteindelijk een maatregel waarbij we goederen tot elkaar brengen, een zakelijk contract, en de liefde die staat er buiten. Zo werd dat dan meestal erbuiten gezocht. Er is een tijd geweest, bijvoorbeeld in Frankrijk, en hier in België ook hoor, dat het niet fatsoenlijk was van verliefd te zijn op je eigen vrouw. Begrijpt u wat ik bedoel? Dit is mode, en nu lijkt me dat die mode, dat die ingeworteld is in de mens en dat het gezin heilig moet zijn. Niet omdat het een recht is, omdat het uit liefde voortkomt, neen, maar wanneer je een contract sluit met een ander, dan kun je dat niet eenzijdig verbreken. En dan kun je niet die ander door je eigen onbeheersheid laten lijden. Ik weet niet of u dat begrip kunt volgen.

Maar, en nu word ik helemaal erg somber, ik kan me voorstellen dat een huwelijk als een goede vriendschappelijke verhouding blijft voortbestaan, terwijl er toch andere dingen buiten het huwelijk plaats vinden. En dat mag natuurlijk niet gezegd worden. Ik weet het wel, dit gaat tegen elke zedelijke norm in, maar wanneer de liefde, de vriendschap in de eerste plaats geestelijk is en het niet en kwestie is van hartstocht of materiële bevrediging, dan meen ik dat het vanuit de Geest gezien aanvaardbaar is. Want de mens die het alleen maar zoekt in het paren en voortbrengen van kinderen, neemt u het mij niet kwalijk, die is slachtoffer van mensen die zeggen: "U moet voor ons soldaten fokken, of zieltjes of gelovigen fokken, je moet onze macht vergroten". Daarover gaat het niet.

Wel; wat is de band die je met een ander bindt? Dan is mijn antwoord op deze vraag dus: Wanneer u buitenechtelijk tot liefde gedreven wordt, en wel in zeer lichamelijke zin, terwijl u weet een onrecht tegen een ander daarmee te begaan, dan moet u zich afvragen hoe het staat met uw eigen beheersing, en als u niet in het botvieren van dergelijke dingen, het is zeer algemeen gezegd, ik zeg het niet tot iemand in het bijzonder hoor, als u in het botvieren van uw lusten niet onrecht pleegt tegen alle deelnemers, tegenover uzelf en uw echtgenote en tegenover uw geliefde, pas wanneer dat niet het geval is, en er geen sprake is van een onrecht dat men elkaar aandoet, valt alles weg en kunnen we zeggen dat een stoffelijke consummatie aanvaardbaar is. Misschien ben ik niet erg diplomatiek dat ik die vraag heb beantwoord, maar ik wil proberen u te laten zien hoe wij het aanvoelen. Het gaat er niet om wat er materieel gebeurt,

materieel is onbelangrijk en er is een tijd geweest dat het lichamen contact tussen mensen, als geliefden dus, een geheel andere zin had dan tegenwoordig. Het werd volkomen ritueel magisch gebruikt, met goede resultaten, en helemaal verantwoord, en het had met liefde niets te maken, en ook niet met hartstocht, en tegenwoordig denkt men dat het onkuisheid was, of het botvieren van lusten was, het heeft er niets mee te maken. Er is een mode, een mode die vandaag anders is dan die van morgen en waarmee het seksueel gedrag en de zin van gezinsvorming en huwelijk bepaald wordt. Maar de innerlijke band, de intentie waarmee men elkaar tegemoet treedt is belangrijk. En wanneer twee mensen die elkaar niet kennen, in het verleden, in een tempel elkaar ontmoetten en daar voor een kort ogenblik man en vrouw werden, omdat beiden daar de kosmische harmonie wilden uitdrukken, of zoals zij het noemden, het huwelijk van hun goden, dan waren ze heel wat respectabeler dan menig gehuwd echtpaar dat alleen door hartstocht gedreven en zonder innerlijke contact zich gezamenlijk ter ruste begeven. U moet het mij niet kwalijk nemen dat ik dit heb opgemerkt. Ik hoop dat het antwoord u heeft duidelijk gemaakt hoe wij er over denken. Ik spreek dus namens de Orde en een heel groot gedeelte van hen die in de Geest leven. Wanneer u zelf met het probleem worstelt, vraag u dan af of het werkelijk iets meer is dan het zuiver lichamenlijke en vraag u verder af: "Hoe kan ik aan eenieder, ook aan mijzelf, recht doen?". Deze twee vragen zijn belangrijk.

Vraag: Hoe staat u ten overstaan van euthanasie? Ten welke tijd kwam deze kwestie aan de orde van de dag?

Antwoord: Nou, eerlijk gezegd, zou een vrijwillig gekozen dood, zoals die bij primitieve stammen soms bestaat, van de ouderen, mij er helemaal zo kwaad niet toe lijken. Want wanneer iemand nu werkelijk aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, hij verlangt naar de dood, en hij is bereid om zelf daar de consequenties daarvan te aanvaarden, dat zijn voorwaarden, dan lijkt het mij heel moeilijk om die mensen een zachte dood te ontzeggen, en hen te dwingen tot allerhande noodmaatregelen die dan zelfmoord worden. Dan zou een aanvaardde euthanasie beter zijn. Maar het vreemde is, ik vertrouw de mensen niet erg, moet u mij niet kwalijk nemen, misschien mijn fout, maar ik heb zo'n idee, als men dat goed gaat keuren, dat we op een gegeven ogenblik het truitje, laten we zeggen, nou, daar hebben we nou tante José haar erfenis al zolang op zitten wachten, laten we haar nou eens laten euthanatiseren!

Neemt u mij niet kwalijk, ik zeg het misschien wat spottend. Wanneer er werkelijk een ernstige reden is dan meen ik wel het volgende, en dat kan tegenwoordig reeds worden uitgevoerd.

Naar ik meen is men niet meer verplicht aan ongeneeslijke zieken andere middelen te verschaffen dan die om hun pijn zo goed mogelijk te bedwingen. Wanneer u weet dat een patiënt toch niet gered kan worden, en u zou medicus zijn, dan acht ik u gehouden om dit leven niet te vernietigen, maar ik acht u niet verplicht om alles te doen om dit leven langer te doen voortbestaan dan gezien de natuurlijke processen hoogst noodzakelijk is. En als u daarbij dan tevens gebruik maakt van alle middelen om die persoon van pijn te verlichten, dan meen ik dus dat we al heel dicht staan bij een vorm van euthanasie.

U ziet het, het zijn pijnlijke vragen die me worden gesteld vandaag, en ik hoop niet dat ik al te veel benen blauw geschopt heb, het kan zo voor komen. Ik geef u mijn eerlijke mening, maar onthoudt één ding: Zolang de ene mens de dood van een ander kan begeren, is euthanasie een gevaarlijk iets, zelfs met de beste controle, want het zou wel eens de doodstraf kunnen worden van mensen die niet gauw genoeg dood zijn, en dat is niet te wensen.

Vraag: De vraag is misschien gesteld in verband met de geboorte van die misvormde kinderen.

Antwoord: Ja, daarover kunnen we heel kort zijn. Voor de derde maand wordt ons inziens vruchtafdrijving geoorloofd geacht. Voor de zevende maand wordt ons inziens vruchtafdrijving aanvaardbaar geacht wanneer zeker is dat het lichaam misvormd is ofwel dat er voor de moeder grote schade, hetzij psychisch dan wel fysiek zou kunnen ontstaan door de geboorte. Ik meen dat men na de zevende maand geen enkel recht tot ingrijpen meer heeft, omdat zo'n lichaam bezielde is, de geest er volledig één mee is, en er op dat ogenblik sprake is van een vorm van moord, wat ik niet aanvaardbaar acht. Het lijkt me verder dat men alles zal moeten doen om de normale lichamenlijke processen van een dergelijke vrucht mogelijk te maken, wanneer ze eenmaal geboren is, maar dat men niet gehouden is om onmogelijke ingrepen te doen om een leventje te behouden dat toch misvormd is. Dit dan in verband met het voorgaande.

Vraag: U zegt, vanaf de achtste maand is het niet meer geoorloofd. Zekere mensen leraren dat er bij de bevruchting een ego intreedt in de stof, incarnatie dus, maar u hebt

het over de bezieling vanaf de achtste maand... .

Antwoord: Ja, mag ik het zo uitleggen. Iemand tekent op het ogenblik van de bevruchting een koopcontract voor een huis dat nog in aanbouw is. Naarmate dit huis verder vordert gaat hij er zich steeds meer mee bezig houden en terwijl het laatste nog wordt afgewerkt is hij bezig zich te meubileren en trekt hij er reeds in. Dit geschiedt rond de zevende maand, einde zevende maand van de zwangerschap. Voor de derde maand is de zaak nog zo in opbouw dat men alleen een enkele keer komt kijken of het goed gaat, er is nog geen sprake van feitelijk wonen of het prijs geven van een andere woning of mogelijkheid, maar het koopcontract wordt inderdaad bij de bevruchting getekend. Ik hoop dat u uit deze kleine gelijkenis de verklaring hebt gevonden voor de door mij gebruikte termen.

Ja vrienden, gehoorzaamheid is een teken van verdraagzaamheid, in vele gevallen. Laat ik proberen gehoorzaam en verdraagzaam te zijn en de plaats te ruimen voor de laatste spreker om de avond te besluiten.

HET SCHONE WOORD

Vrienden, wij gaan onze bijeenkomst nu besluiten met het Schone Woord, improvisatie aan de hand van drie door u zelf op te geven onderwerpen.

Reactie: Postzegel - Goedheid - Eenzaamheid

Spreker: Wanneer iemand de goedheid heeft zo nu en dan een postzegel te spenderen aan hen die lijden onder eenzaamheid, zal hij door zijn goedheid menig licht ontsteken in de zielen van anderen.

Misschien bedoelt u een ander post zegel, want daarmee bedoelt men wel eens iemands gelaat, maar daarop wil ik niet ingaan.

POSTZEGEL

Op zichzelf zinloos stuk papier, vanachter gegomd, bedrukt,
 Waarmee het recht gevonden wordt om elkaar te berichten,
 En langs verre wegen elkaar een boodschap toe te zenden.
 Postzegel, op zich waardeloos en onbetekenend,
 Soms middel om een boodschap door te geven,
 Die 't hele leven kan wenden en maken tot geluk,
 Of maken tot smart.

Is niet op dezelfde wijze het leven der mens een postzegel?
 Diep in het hart de mogelijkheid tot het offer, het geven
 Waaruit hij aan anderen, ook in de sfeer, kan zenden,
 Zijn denken, verlangen, de bevestiging met een stoffelijk woord,
 Met een daad, het treffen van een akkoord,
 Is het soms die het gebed stijgen laat,
 Voor Gods troon

Maar zendt uw wensen niet tot God en spreek niet tot de Geest,
 Zo gij niet dit bezit, de wil om zelf te offeren daarvoor,
 Want dan wordt uw pogen slechts een hoon,
 En slechts zelden zendt het lot zo'n boodschap,
 Vrij van port.

Ik geloof dat ik u daarmee wel een inzicht heb gegeven in hetgeen een postzegel is. Een postzegel, vrienden, dat is in u, de daad die u stelt omdat u een bepaald contact, een bepaalde boodschap wilt zenden. Vergeet dat niet, en reken daarbij altijd met het volgende: Slechts waar de innerlijke goedheid gemanifesteerd wordt kan een daad inderdaad de postzegel zijn van een boodschap tot het Hogere Licht

GOEDHEID

Wees goed, zo zegt men en roept men u toe,
 En geeft u de regels hoe u moet leven,
 En hoe u de Geest moet bezien, en uw God,
 En hoe God in 't leven moet streven.
 Wees goed, zo roept men u toe,
 Dien land en volk, en dien alle medemensen,
 En beantwoordt aan alle mensen
 Die iedereen bezit.

Maar is goedheid dit en dan niet meer?
 Is goedheid niet de werkelijkheid in jezelf erkennen
 van een gebroken harmonie en melodie,
 Die nog een laatste noot en toon behoeft?
 Is goedheid niet 't erkennen van een vreugde
 die uw leven kan vullen,
 terwijl een mens bedroefd is?
 Is goedheid niet de stift waarmee
 het lied der harmonie in 't leven wordt geschreven?
 God is goed, zo roept men u toe,
 En God heeft het lijden gegeven,
 om goed te zijn voor u. Hoe dwaas!

Zou men niet eerder zich nu overleggen,
 Dat Gods goedheid is,
 U, ondanks zijn macht en kracht
 U uw eigen weg te laten gaan,
 En door het leed,
 En door de vreugden van 't bestaan,
 Te zoeken, tot dat gij in uzelf beseft,
 En lichtend zeker weet: Dit is mijn God.
 Goedheid betekent: u kunnen geven zonder vragen,
 Goedheid: de behoefte herkennen,
 En u wenden tot een ander om die behoefte te vervullen.
 Het betekent nimmer eisen en nemen,
 Maar geven en streven naar harmonie, en eenheid,
 Waarin u zelf herkent, de kracht van de God
 Tot wie gij u wendt.

Wanneer u zich eenzaam voelt en verlaten, bedroefd,
 Met gebrek misschien, of ziek,
 Schrijf met de goedheid van God in uw wezen,
 de taak van uw leven neer in een stof,
 Dan vormt die in Godheid een lied vol van lof,
 Voor Hem die u al, ook goedheid heeft gegeven.

En daarmee vrienden zit ik vanzelf dicht bij de blijheid, de blijmoedigheid, want wanneer je het Licht erkent, dan is er vreugde, wanneer je in jezelf weet dat het goed is, is er vreugde, ook al lijkt het buiten droef en somber. Laat ons dan met deze blijheid deze avond besluiten.

BLIJHEID

Mijn hart juicht!
 Mijn wezen voelt zich geladen met kracht en vol van genaden.
 Het lijkt me dat al 't werk op aarde volbracht, niets is,

Bij dat wat ik nu kan volbrengen, geen offer zo groot,
Dat ikzelf nu uit die kracht dat offer kan brengen.

Ik voel mij levend en vrij van mijn dood,
En moet ik ook duizend maal sterven, ik weet,
Uit het Licht en de Kracht die in mij leeft,
Ik zal duizend maal levend bejiv'ren.

Ik ben blij, en het leven zingt mij een lied,
En de droefheid met haar sombere tonen,
Wordt ondertoon en tegenmelodie,
Waaruit de schoonheid wordt geboren,
Die blijheid maakt mij krachtiger en dichter dan tevoren.

Laat het leven maar gaan, laat de aarde maar draaien,
Laat de ziel maar streven, van sfeer tot sfeer,
Ik draag in mij Licht, mij is 't Licht mij gegeven,
Dat is mijn blijheid, ik vraag er niet meer.

Ik vraag naar de wijsheid, ik vraag naar de waarheid,
Ik vraag naar rechtvaardigheid, ik vraag naar het recht,
Ik vraag naar de liefde, en ik vraag waarom zo velen
Het leven, mij misschien ook, werd ontzegd.

Maar is mij dan dat Licht gegeven,
En zingt in mij het Licht en Lied,
Ik zie de zorgen, de kwade dingen van het leven verder niet.
Dan maak ik van mijn zijn een Lente,
Dan bloeit mij de Geest, dan bloeit mij de stof,
Dan brengen mijn handen, mijn zinnen, mijn ziel,
Gezamenlijk aan de Schepper, een lof

Het Licht dat in mij leeft,
O, hoe goed kan men blij zijn,
Wanneer men beseft,
Het Licht dat de Schepper steeds geeft
Aan wie al dan niet nederig,
Wacht op Zijn Woord,
En toch reeds zijn ziel tot Hem verheft.

Ik geloof dat ik daarmee vrienden, de blijheid zoals ik die persoonlijk ken, de vreugde, heb weergegeven. Ik zou deze avond willen beëindigen zoals dat onder onze broeders gebruikelijk is met een zeer korte slagzin:

Doe goed om goed te zijn, niet om te zien hoe goed u bent.
Vrienden, goedenavond.